

5. NEISTÁ OSOBA

Rhodijský direktorát nie je prastarým životným priestorom pre *Homo sapiens*, najmä ak ho porovnáme so Zemou. Nie je prastarý dokonca ani v porovnaní s centauriskými alebo siriuskými svetmi. Napríklad planétu Arcturus osídlili už dvesto rokov pred tým, čo prvé hviezdne lode obišli hmlovinu Kanská hlava a objavili za ňou stovky planét bohatých na kyslík. Nachádzali sa v tesnom zhľuku a znamenali skutočne veľký objav, lebo aj keď je vesmír plný planét, len máloktoré svojim chemickým zložením uspokojujú potreby ľudského tela.

V galaxii žiari sto až dvesto miliárd hviezd. Obieha ich približne päťsto miliárd planét. Niektoré z nich majú vyše stodvadsať alebo menej ako šesťdesiat percent pozemskej gravitácie, takže nie sú dlhodobo obývatelné. Niektoré sú príliš horúce, iné príliš studené. Niektoré majú jedovatú atmosféru. Našli sa planetárne atmosféry úplne alebo z veľkej časti zložené z neónu, metánu, čpavku, chlóru – dokonca tetrafluoridu kremičitého. Niektorým planétam chýba voda, v opise iných figurujú oceány z takmer čistého oxidu siričitého. Na niektorých celkom absentuje uhlík.

Každý z týchto nedostatkov stačí na to, aby sa tam nedalo žiť, a tak je obývatelný len zhruba jeden zo stotisíc svetov. Aj tak z toho vychádzajú odhadom štyri milióny planét vhodných pre ľudské osídlenie.

Presný počet tých, ktoré sú aj naozaj osídlené, je sporný. Podľa *Galaktického almanachu*, ktorý sa netají tým, že stojí

na nedokonalých zdrojoch, bola Rhodia tisícdeväťdesiatym ôsmym svetom, na ktorom sa trvale usídlil človek.

Iróniou osudu bol tisícdeväťdesiatym deviatym takýmto svetom Tyrann, ktorý si Rhodiou nakoniec podmanil.

Dejiny svetov za hmlovinou sa počas ich rozvoja a expanzie uberali bolestne podobnými cestami ako všade inde. V rýchlom slede na nich vznikali planetárne republiky s vládou vždy len pre jeden svet. S rastúcou ekonomikou sa kolonizovali susedné a postupne sa stávali súčasťou domovskej spoločnosti. Zakladali sa malé „ríše“, ktoré sa neodvratne stavali jedna proti druhej.

Raz jedna, inokedy iná z týchto vlád získala hegemoniu nad regiónom podľa toho, ako kolísalo šťastie vo vojne a správe vecí verejných.

Iba Rhodia si dlhodobo udržala stabilitu pod schopným vedením dynastie Hinriadovcov. Možno už aj bola na ceste k vytvoreniu skutočne univerzálneho impéria v priestore za hmlovinou, ktoré sa mohlo uskutočniť v priebehu jedného či dvoch storočí, keď prišli Tyrannanci a vybavili to za desať rokov.

Bolo skutočne ironické, že to dokázali práve muži z Tyrannu. Ten predtým za sedem storočí svojej existencie nedokázal takmer nič okrem toho, že si ako-tak udržoval samostatnosť, aj to najmä vďaka faktu, že o jeho pustý povrch nikto nestál. Na planéte bol totiž vážny nedostatok vody a väčšinu z nej pokrývali púšte.

Rhodijský direktorát pretrval aj po nástupe Tyrannancov. Dokonca aj silnel. Hinriadovci boli u ľudu veľmi obľúbení, a tak ich existencia slúžila ako prostriedok na ľahké ovládanie populácie. Tyrannanci nedbali na to, kto zožne potlesk, pokiaľ mohli vyberať dane.

Pravda, riaditelia už dávno neboli ako starí slávni Hinriadovci. Direktorát sa v rode volil, takže sa doň vyberali len

tí najschopnejší. S rovnakým cieľom dochádzalo aj k adopciám z iných rodov.

Teraz však mohli Tyrannánci ovplyvňovať voľby aj z iných dôvodov, takže napríklad pred dvadsiatimi rokmi nechali zvoliť Hinrika (piateho nositeľa tohto mena). Pripadal im skrátka šikovný.

V čase zvolenia bol veľký fešák a aj teraz pri oslovovaní Rho-dijskej rady pôsobil impozantne. Vlasy mu postupne siveli, no husté fúzy ostávali napodiv rovnako čierne ako oči jeho dcéry.

Momentálne čelil jej hnevu. Do jeho výšky jej chýbalo len päť centimetrov, a to mal bežná meter osemdesiat. Bola to nádherná mladá žena s tmavými očami aj vlasmi a momentálne aj čoraz tmavšou pokožkou.

Zopakovala: „To nemôžem! To neurobím!“

Hinrik namietol: „Ale, Arta, toto je nerozumné. Čo mám robiť? Čo môžem robiť? Z čoho mám v takejto situácii na výber?“

„Keby ešte žila mama, ona by si určite poradila!“ Ešte k tomu aj zlostne dupla. Celým menom sa volala Artemisia. Bolo to kráľovské meno, ktoré dostalo prinajmenšom jedno dievča v každej generácii Hinriadovcov.

„Áno, áno, nepochybne. Ach, duša moja! Ako sa len vedela obracať! Občas mám pocit, že si zdedila všetko po nej a nič po mne. Ale, vieš, ty si mu ani nedala šancu, Arta. Nevšimla si si jeho... ehm... lepšie stránky?“

„A to sú aké?“

„Tie, ktoré...“ Nejasne mávol rukou, chvíľu premýšľal a potom to vzdal. Pristúpil k dcére a aj by jej chlácholivo položil ruku na plece, keby sa mu nebola uhla, až vzduchom zasvišťala jej šarlátová róba.

„Strávila som s ním večer,“ vyhlásila trpkou, „a on sa ma pokúsil pobožkať! Bolo to odporné!“

„Ale všetci sa bozkávajú, moja drahá. Nežijeme za čias tvojej starej mamy – česť jej pamiatke. Bozk, to je nič – menej ako nič. Mladá krv, Arta! Mladá krv!“

„Že vraj mladá krv! To isto! Jediný raz, keď mal v sebe ten nechutný krpáň mladú krv, bolo tesne po transfúzii. Má o vyše desať centimetrov menej ako ja, ocko. Ako sa môžem ukázať na verejnosti s takým trpaslíkom?“

„Je to dôležitý muž, Arta. Veľmi dôležitý!“

„To mu na výške nepridá ani centimeter. Má nohy do O ako všetci z jeho sveta, a smrdí mu z úst.“

„Smrdí z úst?“

Artemisia ohrnula pred otcom nos. „Presne tak, smrdí. Ide z neho hnusný pach. Nepáči sa mi a aj som mu to dala jasne najavo.“

Hinrik na moment iba nemo otváral ústa a potom sa zachrípnuto, takmer pošepky opýtal: „Ty si mu to dala najavo? Naznačila si, že na vysokom predstaviteľovi chánovho vladárskeho dvora by mohlo byť niečo neprijemné?“

„Ale veď aj je! Mám nos, nie? Keď sa na mňa príliš tlačil, jednoducho som si ho zapchala a toho skrčka som odsotila. Fakt obdivuhodný muž, len čo je pravda! Strepal sa na chrbát, až mu nohy ostali trčať dohora!“ Ukázala to dvomi prstami, Hinrik však jej gesto nevnímal. Miesto toho len stonal, hrbil sa a zakrýval si tvár dlaňami.

Nešťastne sa na ňu pozrel pomedzi prsty. „Čo bude teraz? Ako si mohla urobiť niečo také?“

„Vôbec mi to nepomohlo. Vieš, čo povedal? To ma fakt dostalo. Bola to posledná kvapka. Pohár pretiekol a ja som sa rozhodla, že by som ho nezniesla, ani keby mal vyše dva metre.“

„Ale... Ale... Čo také povedal?“

„Povedal... Celkom ako na nejakom sprostom videu, ocko. Povedal: ‚Ha! To je ale erdeg baba! O to viac sa mi páči!‘“